

Šaljiv dvoboj.

eta 1705. je prišel na Dunaj veliki vojskovodja vojvoda Mahlborough (izgovôri: Malború). Cesar Jožef ga je vzprejel jako prijazno in mu podaril krásno, v dijamantno okvirje vdéto sliko svojo (portrét) in poleg slike dragocen prstan v znamenje priznanja in odlike.

Neki dan izrazi vojvoda princu Evgenu željo, da bi rad obiskal vojaške tabore. Slednji je takój pripravljen ustreči visokemu gostu in še tisti dan se napotita oba v taborišče. V obilem spremstvu, ki jima je sledilo, bil je tudi neki Lukee Zitteraal, cesarjev dvorni pritlikovec. Tega je vodil princ Evgen za roko, a to takó,

da je moral mali pálček vsled velikega nerazmerja mej seboj in princem v nenaravnih skokih hiteti vštric svojega sopotnika, kar je naredilo navzočim obilo nedolžnega smehú in zabave.

Prišli so do prvega vojaškega tabora, kateremu je načeloval mestni stražni glavar Jakob Eschenhauer, znan vsled svoje neolike in robátosti. Brž ko je ta ugledal bližajoča se visoka gosta, začel je po svojej starej navadi liki hudemu vremenu, résnega lica, résnih besed švigati mej vojaki sem ter tjà, karati je in postavljati v red. V tem je došel princ Evgen z vojvodo in spremstvom.

„Mirúj!“ opomni Evgen strážmeštra na prvi hip. „Nismo prišli nadzorovat vojakov, nò samo pogledat smo prišli, ste li vsi prav vesele, židane volje.“ To rekši, podá možu mošnjiček z denarji, za katere naj bi vojaki pili na zdravje cesarske hiše in vojvode Mahlborough-a.

Ves presenečen ter vzradovan vikne stražni glavar: „Hvala Vam, Visokost, hvala! Kakor gotovo sem krščansko dete, Vaše izvanredne dobrote pozabiti ne smemo!“

Gospôda se posmeje.

„Krščansko dete?“ povzame počasi, tebi nič — meni nič, Lukec Zitteraal. „Molčite mi!“ pristavi búrneje, „da ste dete, za to ste pač prevelik, a kristjana Vas ne kažó ne besede ne vedenje Vaše.“

Eschenauer se strese jezen na vsem životu.

„Nù, česa pa hočete?“ vpraša ga zaničljivo strijček pritlikavček.

„Česa hočem?“ zadere se Eschenauer. „Pokažem ti, česa hočem!“

„Ahà, ahà,“ zasméje se prvi, „toda veste, kaj? Vaša postava kaže mnogo več junaštva, nego li pogum Vaš. Stojte, stojte —“ in Lukec potegne svoj meč iz nožnice. Grozen smeh navstane.

„Visokosti,“ déje Eschenauer navzóčima gostoma, „kaj li naj storim s to ubogo stvarco?“

„Kaj jaz vem,“ odvrne princ Evgen, „a takó se mi vidi, da je vama obema za osobno čast.“

„Kaj pa dà,“ kriči palček, „in hù hù ta mož tu nima nikakega poguma!“

Eschenauer obledí od jeze. „Tristo zelenih!“ zarotí se, „kaj takega mi pa še noben pošten človek nikoli dejal ni, in to si predrzne taka-le smét! Vidim, da moram —“

„Braniti se morate, braniti,“ hití vedno glásneje Zitteraal in zavihtí meč na nasprotnika. Slednji pa urno odskoči, steče do bližnje mize v taboru, zagradi ondú dobro okajeno, nezokroženo, dolgo klobaso ter hití nazaj nad sovražnika, češ: „Tó-le, glej, prav tó-le je pravo orožje proti Tebi, gospodič Zitteraal, klobasíca ti mala, predrzna!“

Prične se dvoboj. Pritlikovec namahne čez noge nasprotnikove, a slednji odskoči k višku, zavihtí v roki klobaso in hoče pripeljati možícu tako čez pleča in hrbet, da bi ga bila klobasa izvestno porázila na tla. A nameril je nesrečno. Klobasa se je srečala z mečem Zitteraalovim in — žal, samó polovica je je ostala Eschenauerju v roci.

Princ Evgen in vojvoda Mahlborough in vse spremstvo se je prav prisrčno smijalo. Potem pa je zaukazal princ: „Dovolj bodi, gospoda; rešila sta vrlo vsak svojo čast!“ Bojevnika sta se zadovoljila z ukazom ter končala utrujena — šaljivi dvoboj.

(Po A. pl. Näcklerji poslov. M. O. Š.)

